zijn in de plaats getreden van de voordien op bedoelde zones toepasselijke regeling, waardoor men de steeds dringender noodzaak van instandhouding van de biologische rijkdommen van de zee en de algemene ontwikkeling van het volkenrecht op het gebied van de zeevisserij recht heeft doen wedervaren. Hieruit volgt dat Spaanse vissers zich, wanneer beide soorten bepalingen met elkander onverenigbaar mochten blijken te zijn, ter bestrijding van de toepasselijkheid der door de Gemeenschap tussentijds vastgestelde verordeningen, niet kunnen beroepen op vroegere, tussen Frankrijk en Spanje aangegane internationale verbintenissen.

2. Is er tegen Spaanse vissers een strafvervolging ingesteld terzake dat zij, zonder in het bezit te zijn van een visserijvergunning, in de Franse territoriale wateren bij de uitoefening der visserij zijn betrapt, dan ligt het op de weg van de nationale rechter na te gaan tot welke gevolgen het algeheel ontbreken van een op Spaanse vaartuigen toepasselijke regeling der visserijvergunningen tussen de perioden, bestreken door verordeningen en nrs. 3305/80 en 554/81 verbonden dienen te zijn.

In de gevoegde zaken 137 en 140/81,

betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag, van het Tribunal de grande instance te Bayonne, in de aldaar aanhangige gedingen tussen

DIRECTEUR DES AFFAIRES MARITIMES DU LITTORAL DU SUD-OUEST, te Bayonne, vervolgende partij,

en

PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE, gevoegde partij,

en

A. CAMPANDEGUY SAGARZAZU, te Fuentarrabia, Spanje (zaak 137/81),

en tussen

ADMINISTRATEUR DES AFFAIRES MARITIMES TE BAYONNE EN PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE

en

A. ECHEVARRIA, SAGASTI, te Pasajes de San Pedro, Spanje (zaak 140/81),

om een prejudiciële beslissing inzake de geldigheid van een aantal verordeningen van de Raad tot vaststelling van bepaalde overgangsmaatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden die van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, G. Bosco en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: A. W. H. Meij, referendaris

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Als gezagvoerders van in Spanje geregistreerde vissersvaartuigen staan A. Campandeguy Sagarzazu en A. Echevarria Sagasti voor het Tribunal de grande instance te Bayonne terecht ter zake dat zij wederrechtelijk, zonder in het bezit te zijn van de voor vaartuigen onder Spaanse vlag naar gemeenschapsrecht vereiste vergunning, hebben gevist.

Op 2 februari 1981 onderscheidenlijk 10 maart 1981 zijn zij ter hoogte van Bayonne, in de zone van 12 tot 200 mijl uit de kust, bij de uitoefening der visserij betrapt.

Blijkens de in beide zaken genomen verwijzingsbeschikkingen is het Tribunal de grande instance van oordeel dat de desbetreffende verordeningen van de Gemeenschap, waarin het recht van Spaanse onderdanen wordt beperkt, in dier voege dat te hunnen aanzien de visserij aan een aantal voorwaarden, onder meer aan het bezit van een vergunning, is gebonden, mogelijkerwijs eerder aangegane internationale verbintenissen wijzigen, met name het Verdrag van Londen inzake de visserij van 9 maart 1964, de Frans-Spaanse Overeenkomst inzake de visserij van 20 maart 1967 alsook het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de visserij en de instandhouding van de levende rijkdommen van de volle zee. Voorts werd overwogen dat de op

15 april 1980 tussen de EEG en de regering van Spanje gesloten visserijovereenkomst, waarin met name de afgifte van vergunningen voor vissersvaartuigen is voorzien, in februari 1981 nog niet in werking was getreden; het Tribunal overwoog dat die overeenkomst niet voorlopig toepasselijk voorkwam omdat zij voormelde, eerder aangegane internationale verbintenissen ongedaan zou kunnen maken.

Bij vonnissen van 23 april 1981 (zaak 137/81) en 21 mei 1981 (zaak 140/81) heeft het Tribunal de grande instance derhalve de behandeling geschorst tot dat het Hof van Justitie zich bij wege van prejudiciële beslissing zal hebben uitgesproken over de vraag of de verordeningen van de Gemeenschap tot vaststelling van een aantal voorlopige maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren, getoetst aan eerder aangegane internationale verbintenissen, als rechtsgeldig zijn te beschouwen en, zo ja, of zij aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegengeworpen, voor zover in die verordeningen aan de uitoefening van de visserij door Spaanse onderdanen in de economische zone die bij decreet nr. 77/130 van 11 februari 1977 werd ingesteld, bepaalde voorwaarden zijn gesteld.

2. De bepalingen der desbetreffende verordeningen en overeenkomsten kunnen, in beide zaken, worden samengevat als volgt:

a) Communautaire regeling inzake de visserij met vaartuigen die de vlag van Spanje voeren

Overeenkomstig 's Raads resolutie van 3 november 1976 inzake bepaalde externe aspecten van het instellen in de Gemeenschap, met ingang van 1 januari 1977, van een visserijzone van 200 mijl (PB C 105 van 1981, blz. 1) hebben de Lid-Staten van de Gemeenschap hun visserijzones per 1 januari 1977 uitgebreid tot 200 mijl langs de Atlantische kust en de Noordzeekust. Sindsdien valt de exploitatie van de visbestanden in die zones door vissersvaartuigen van derde landen, voor de onderscheiden betrokken landen, onder een aantal tijdelijke maatregelen van de Gemeenschap. Die maatregelen zijn genomen in afwachting van de afsluiting door de Gemeenschap, met genoemde derde landen, van kaderovereenkomsten inzake de visserij.

Begin 1981 lag de toepasselijke regeling voor vaartuigen onder Spaanse vlag allereerst besloten in 's Raads verordening nr. 1719/80 van 30 juni 1980 tot vaststelling, voor 1980, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 168, blz. 27).

Blijkens de considerans der verordening hebben de Gemeenschap en Spanje, volgens de procedure voorzien in de kaderovereenkomst inzake de visserij, die op 15 april 1980 door de Gemeenschap en Spanje werd ondertekend, overleg gepleegd over de voorwaarden waarop de vaartuigen van beide partijen in 1980 de visserij mogen uitoefenen in de visserijzone van de wederpartij en heeft dat overleg ertoe geleid dat de delegatie van de Gemeenschap zich verbond haar autoriteiten aan te bevelen voor de betrokken periode bepaalde maatregelen vast te stellen waarbij Spaanse vaartuigen worden gemachtigd de visserij uit te oefenen in de visserijzones van de Lid-Staten die onder de communautaire visserijvoorschriften vallen.

De artikelen 1 en 2 van verordening nr. 1719/80 luiden als volgt.

„Artikel 1

In de visserijzone van de Lid-Staten die zich tot 200 zeemijl uitstrekt en waarvoor de communautaire visserijregeling geldt, mogen vaartuigen die de vlag van Spanje voeren in het tijdvak van 1 januari tot en met 31 december 1980, uitsluitend de in bijlage 1 genoemde hoeveelheden vangen overeenkomstig het bepaalde in deze verordening.

Artikel 2

1. De visserij mag slechts worden uitgeoefend indien daartoe namens de Gemeenschap door de Commissie een vergunning is afgegeven die aan boord aanwezig is en de instandhoudings- en controlemaatregelen alsmede de overige voorschriften inzake de uitoefening van de visserij in de in artikel 1 genoemde zones in acht worden genomen.

2. Het aantal vergunningen dat mag worden afgegeven aan vaartuigen die de vlag van Spanje voeren is vastgesteld in bijlage 1, punt 3."

Bij 's Raads verordening nr. 3305/80 van 17 december 1980 (PB L 344, blz. 33) is de geldigheidsduur van volgens verordening nr. 1719/80 op 31 december 1980 nog geldige visserijvergunningen, voor vaartuigen onder Spaanse vlag tot 31 januari 1981 verlengd.

Vervolgens heeft de Raad, voor het tijdvak 4 maart-31 mei 1981, gelijksoortige tijdelijke maatregelen vastgesteld bij verordening nr. 554/81 van 27 februari 1981 (PB L 57, blz. 1), enerzijds overwegende dat de uitoefening van de visvangst door Spaanse vaartuigen in de visserijzones van de Lid-Staten sinds 1 februari 1981 was onderbroken (vijfde overweging van de considerans), anderzijds dat de op 15 april 1980 door de Gemeenschap en Spanje ondertekende visserijovereenkomst, uit hoofde van haar artikel 12, op de datum van ondertekening van toepassing was (eerste overweging van de considerans).

De definitieve regeling voor 1981 ligt besloten in 's Raads verordening nr. 1569/81 van 1 juni 1981, tot vaststelling voor 1981, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 154, blz. 1).

Volgens artikel 10, lid 3, der verordening is

„geen enkele vergunning geldig ... van 1 februari tot en met 3 maart 1981. Gedurende die tijd is in de in artikel 1 bedoelde zone elke visserij door vaartuigen die de vlag van Spanje voeren verboden."

b) Bepalingen van overeenkomsten

Nadat de Lid-Staten van de Gemeenschap op 1 januari 1977 hun visserijzones tot 200 zeemijlen hadden uitgebreid, heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen een aantal besprekingen gevoerd betreffende de tussen de Gemeenschap en derde landen, waaronder Spanje, af te sluiten visserijovereenkomsten. Zo werd er op 23 september 1978 met Spanje een kaderovereenkomst afgesloten die op 15 april 1980 werd ondertekend. Die overeenkomst werd namens de Gemeenschap goedgekeurd bij 's Raads verordening nr. 3062/80 van 25 november 1980 betreffende de sluiting van de visserijovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de regering van Spanje (PB L 322, blz. 3). Na in Spanje te zijn geratificeerd, is de overeenkomst op 22 mei 1981 in werking getreden (PB L 204 van 1981, blz. 34).

Overeenkomstig haar artikel 12 is de overeenkomst, in afwachting van haar inwerkingtreding, vanaf de datum van ondertekening, 15 april 1980, voorlopig toegepast.

De artikelen 1, lid 1, 2, 3 en 4 der overeenkomst luiden als volgt:

„Artikel 1

1. Deze overeenkomst heeft ten doel de beginselen en de regels vast te stellen die zullen gelden ten aanzien van de uitoefening van de visserij door de vaartuigen van de ene partij in de visserijzones die vallen onder de jurisdictie van de andere partij.

...

Artikel 2

Elke partij verleent de vissersvaartuigen van de andere partij, overeenkomstig het bepaalde in de volgende artikelen toegang tot de visserijzone die onder haar jurisdictie valt.

Artikel 3

1. Elke partij bepaalt jaarlijks voor de visserijzone die onder haar jurisdictie valt, behoudens aanpassing bij onvoorziene omstandigheden en rekening houdende met de eisen inzake een rationeel beheer van de biologische rijkdommen:

a) de totale vangst die wordt toegestaan voor afzonderlijke bestanden of groepen bestanden met inachtneming van het meest betrouwbare wetenschappelijke materiaal waarover zij beschikt, de onderlinge afhankelijkheid van de bestanden, de werkzaamheden van desbetreffende internationale organisaties en alle andere relevante factoren;

b) na onderling overleg, de hoeveelheid die door de vaartuigen van de andere partij mag worden gevangen en de gebieden waarin deze hoeveelheid mag worden gevangen. Beide partijen streven naar een bevredigend evenwicht tussen de vangstmogelijkheden van de ene partij in de visserijzone die onder de juridische van de andere partij valt.

Bij het vaststellen van deze mogelijkheden houdt elke partij rekening met:

i) het belang van de instandhouding van de traditionele kenmerken van de visserij in de kustgebieden aan de grenzen;

ii) de noodzaak de moeilijkheden voor de partij waarvan de vangstmogelijkheden bij de totstandbrenging van bovengenoemd evenwicht kunnen teruglopen, zoveel mogelijk te beperken;

iii) alle andere relevante factoren.

2. Elke partij kan alle andere maatregelen treffen met het oog op de instandhouding en het rationele beheer van de bestanden in de visserijzone die onder haar jurisdictie valt. De maatregelen die aldus worden getroffen na de jaarlijkse vaststelling van de vangstmogelijkheden van de andere partij mogen niet van dien aard zijn dat zij de daadwerkelijke uitoefening van de visserij in gevaar brengen.

Artikel 4

Elke partij kan besluiten dat de visserij in de visserijzone die onder haar jurisdictie valt door vaartuigen van de andere partij uitsluitend mag worden uitgeoefend indien daarvoor een vergunning is afgegeven.

De bevoegde autoriteiten van elke partij geven aan de andere partij kennis van de naam, het registratienummer en andere relevante kenmerken van de vissersvaartuigen waarvoor een vergunning wordt aangevraagd om in de visserijzone van de andere partij te vissen. Deze bepaling geldt eveneens voor elk vaartuig dat een vissersvaartuig moet helpen of bijstaan bij de uitvoering van taken die rechtstreeks verband houden met de visserijactiviteit van dit vaartuig. De andere partij geeft vergunningen af naar gelang van de vangstmogelijkheden die zijn verleend

overeenkomstig het bepaalde in artikel 3, lid 1, sub b)."

In het Verdrag van Londen inzake de visserij van 9 maart 1964 (Recueil des traités des Nations Unies 581, nr. 8432) worden de gemeenschappelijke elementen van een visserijregime voor de zone van 6 mijl vanaf de basislijn én voor de zone tussen 6 en 12 mijl vanaf die lijn omschreven.

Iedere Verdragsluitende Partij erkende het recht van elke der andere Verdragsluitende Partijen, het in dat Verdrag omschreven visserijregime in te stellen (artikel 1, lid 1). De artikelen 2, 3 en 5 van het verdrag luiden als volgt:

„Artikel 2

De kuststaat heeft, binnen een zone van 6 mijl, gemeten van de basislijn van zijn territoriale zee, de uitsluitende visrechten en de uitsluitende rechtsbevoegdheid ten aanzien van visserijaangelegenheden.

Artikel 3

Binnen de zone tussen 6 en 12 mijl, gemeten van de basislijn van de territoriale zee, worden de visrechten alleen uitgeoefend door de kuststaat en door die andere Verdragsluitende Partijen die in de periode tussen 1 januari 1953 en 31 december 1962 gewoon zijn geweest de visserij in die zone uit te oefenen.

...

Artikel 5

1. Binnen de in artikel 3 genoemde zone is de kuststaat bevoegd de visserij te regelen en naleving van deze regeling, met inbegrip van regelingen ter uitvoering van internationale maatregelen tot instandhouding van de visstand af te dwingen, met dien verstande dat er noch formeel, noch in feite wordt gediscrimineerd ten aanzien van vissersschepen van andere Verdragsluitende Partijen die de visserij uitoefenen overeenkomstig de artikelen 3 en 4.

2. Alvorens regelingen te treffen doet de kuststaat daarvan mededeling aan de andere betrokken Verdragsluitende Partijen en pleegt met hen overleg indien zij dit wensen.

Volgens artikel 10 verhindert „niets" in dit verdrag de instandhouding of de instelling van een speciaal regime inzake de visserij tussen — onder meer — de Lid-Staten van de Europese Economische Gemeenschap.

Frankrijk en Spanje hebben dit Verdrag in 1965 geratificeerd.

In het kader van „voisinage"-regelingen als bedoeld in artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Londen, hebben Frankrijk en Spanje, door een uitwisseling van nota's op 20 maart 1967, een algemene overeenkomst inzake de visserij gesloten. Met betrekking tot de rechten van Spaanse vissers om in wateren onder Franse jurisdictie te vissen is in artikel 1, punt b, van de Overeenkomst onder meer het navolgende bepaald:

„In de zone van 6 tot 12 mijl langs de Franse kusten, zijn Spaanse onderdanen permanent gerechtigd:

— langs de Atlantische kust vanaf de monding van de Bidassoa tot aan de parallel van de noordpunt van Belle-Ile, alle vissoorten te vissen ..."

Het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de visserij en de instandhouding van de levende rijkdommen van de volle zee (United Nations Treaty Series 559, nr. 8164) heeft volgens zijn preambule ten doel op de grondslag van internationale samenwerking door gezamenlijk handelen de problemen op te lossen, die zijn verbonden aan het behoud van de aan het gevaar van een overmatige exploitatie blootgestelde levende rijkdommen van de volle zee. Dit verdrag bevat onder meer de volgende bepalingen:

„Artikel 6

1. Een kuststaat heeft een bijzonder belang bij de instandhouding van de produktiviteit van de levende rijkdommen in dat gebied van de volle zee, dat aan zijn eigen territoriale zee grenst.

...

Artikel 7

1. Met inachtneming van het in lid 1 van artikel 6 bepaalde, mag iedere kuststaat, ter instandhouding van de produktiviteit van de levende rijkdommen van de zee, eenzijdig maatregelen nemen met betrekking tot enigerlei visstapel of tot andere in zee levende organismen in enig gebied van de volle zee dat grenst aan zijn territoriale zee, althans indien onderhandelingen omtrent dit punt met de andere belanghebbende staten niet binnen zes maanden tot overeenstemming hebben geleid.

2. De maatregelen welke de kuststaat krachtens het vorige lid neemt, kunnen alleen dan voor andere staten gelden als

...

c) deze maatregelen noch formeel noch in feite discriminerend werken tegenover buitenlandse vissers.

Frankrijk en Spanje hebben dit verdrag geratificeerd in 1970 respectievelijk 1971.

c) De toepasselijke Franse wettelijke regeling

De in beide zaken toepasselijke Franse regeling ligt besloten in het krachtens wet nr. 76/655 van 16 juli 1976 vastgestelde decreet nr. 77/130 van 11 februari 1977. Bij dat decreet is langs de territoriale Noordzee, — Kanaal — en Atlantische kusten van de Franse Republiek, vanaf de Frans-Belgische grens tot aan de Frans-Spaanse grens, een economische zone ingesteld, vanaf de uiterste grens der territoriale wateren tot 188 mijl zee-inwaarts.

In artikel 2 van dat decreet is het navolgende bepaald:

„Onverminderd de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en zijn uitvoeringsbepalingen, is de visserij overeenkomstig de gewijzigde wet van 1 maart 1980, in voormelde economische zone aan buitenlandse vaartuigen verboden.

In afwachting van deze bepalingen kunnen er echter aan bepaalde buitenlandse vaartuigen visserijvergunningen worden afgegeven op de voorwaarden voorzien in het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en zijn uitvoeringsbepalingen, in internationale overeenkomsten en in het nationale Franse recht."

In artikel 3 zijn de toepasselijke sancties vastgesteld.

3. De verwijzingsbeschikkingen van het Tribunal de grande instance te Bayonne van 23 april 1981 en 21 mei 1981 zijn op 5 juni 1981 in het register van het Hof van Justitie ingeschreven.

Overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende 's Hofs Statuut EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door A. Campandeguy Sagarzazu en A. Echevarria Sagasti, verdachten in de zaken 137/81 onderscheidenlijk 140/81, vertegenwoordigd door J. Tournaire, advocaat te Bayonne, alsook — in beide zaken — door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door G. Guillaume, directeur juridische zaken

van het ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde, door de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Vignes, directeur van de juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door A. Larkin, administrateur van die dienst en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Bourgeois, als gemachtigde, bijstaan door F. Lamoureux, lid van de juridische dienst.

Bij beschikking van 20 januari 1982 heeft het Hof de zaken 137/81 en 140/81 voor de mondelinge behandeling en de uitspraak gevoegd.

Bij beschikking van 20 januari 1982 heeft het Hof, overeenkomstig artikel 95, lid 1 en lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de gevoegde zaken naar de Eerste kamer verwezen.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Samenvatting van de bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Verdachten in de hoofdgedingen, A. Campandeguy Sagarzazu en A. Echevarria Sagasti, wijzen er allereerst op dat er in het tijdvak van 1 februari tot 3 maart 1981, waarin de in zaak 137/81 omstreden feiten plaatsvonden, geen speciaal voor Spaanse vissersvaartuigen geldende gemeenschapsrechtelijke bepalingen van toepassing waren. Om te kunnen vissen hadden schepen onder Spaanse vlag dus geen vergunning nodig en het niet bezitten van zulk een vergunning kon niet worden bestraft.

Bij lezing van de vijfde overweging van de considerans van verordening nr. 554/81, waarin wordt vastgesteld dat de visserijactiviteiten van Spaanse vaartuigen in de visserijzone der Lid-Staten sinds 1 februari 1981 zijn onderbroken, krijgt men de onjuiste indruk dat er een algemeen verbod zou gelden, waarnaast er krachtens tijdelijke verordeningen in welomschreven gevallen vergunningen zouden kunnen worden verleend. Die veronderstelling verdraagt zich echter niet met de tevoren aan Spaanse vissers toegekende rechten, met name langs de Franse kusten; zij zou neerkomen op een algehele afschaffing van die eerdere rechten, hetgeen ook niet te verenigen zou zijn met de soms voorgestane opvatting dat het eenzijdig aan Spanjaarden opgelegde vergunningensysteem slechts als een niet-discriminerende restrictie zou zijn te beschouwen, die haar rechtvaardiging zou vinden in de noodzaak de visserijactiviteiten van onderdanen van derde landen a priori te controleren. Artikel 10, lid 3, van verordening nr. 1569/81 van 1 juni 1981, waarin het verbod om in het toen verstreken tijdvak 1 februari-3 maart 1981 te vissen met zoveel woorden wordt bevestigd, zou dan ook, althans wat die retroactiviteit betreft, onrechtmatig zijn.

Verdachten in de hoofdgedingen betogen voorts dat de betrokken verordeningen van de Gemeenschap, waarin eenzijdig, i.e. alleen aan Spaanse onderdanen, een discriminerende regeling wordt opgelegd, onverenigbaar zijn met de historische visrechten van Spaanse vissers, zoals die met name worden beschermd door het Verdrag van Londen van 9 maart 1964 en het Verdrag van Genève van 29 april 1958:

— enerzijds kan een kuststaat volgens artikel 7 van het Verdrag van Genève slechts eenzijdige instandhoudingsmaatregelen treffen wanneer zij „noch formeel noch in feite discriminerend werken tegenover buitenlandse vissers";

— anderzijds wordt in artikel 5 van het Verdrag van Londen, met name voor de zone van 6-12 mijl, iedere discriminatie, feitelijk of rechtens, verboden jegens vaartuigen van de andere verdragsluitende partijen die aldaar overeenkomstig de artikelen 3 en 4 van dat Verdrag vissen.

Voorts hebben zij gewezen op het in artikel I b van de Frans-Spaanse overeenkomst van 20 maart 1967 aan Spaanse vissers toegekende permanente recht om in de zone van 6-12 mijl langs de Franse kusten op alle vissoorten te vissen.

Zij zijn, wat het geografisch toepassingsgebied der overeenkomsten betreft, van mening dat bedoelde internationale akten, gezien hun ratio en het er toegedachte nuttig effect, niet alleen hebben te gelden voor de daarin met zoveel woorden genoemde zone van 6-12 mijl, doch ook voor de uitsluitende economische zone van 12-200 mijl. De Franse economische zone die zich, naar luid van wet nr. 76-655 van 16 juli 1976 en decreet nr. 77-130 van 11 februari 1977, uitstrekt „vanaf de grens der territoriale wateren tot 188 mijl voorbij de grens", zou vallen onder de term „ieder aan de territoriale zee grenzend gebied", gebezigd in artikel 7 van het Verdr van Genève. Voorts zouden de in het Verdrag van Londen erkende habituele visrechten hebben te gelden voor de zone vanaf 6 mijl tot aan de volle zee, dus ook in de zone van 12-200 mijl. In feite zou er in de preambule van de Frans-Spaanse overeenkomst met zoveel woorden worden gerefereerd aan een uitbreiding van de voorbehouden visserijzones, die in Frankrijk bij decreet van 7 juni 1967 haar beslag kreeg. Tenslotte zou de in die overeenkomst aangehouden 12-mijlsgrens geen starre grens zijn, immers het toepassingsgebied van de Frans-Spaanse overeenkomst strekt zich uit van 6 mijl tot de tegenwoordige begrenzing der onder de jurisdictie van beide staten vallende voorbehouden visserijzones.

Met betrekking tot het Verdrag van Londen hebben verdachten er voorts op gewezen dat artikel 11 van dat Verdrag, volgens hetwelk een kuststaat ten behoeve van de plaatselijke bevolking bepaalde zones van de integrale toepassing der artikelen 3 en 4 kan uitzonderen, de enige uitzondering op het non-discriminatiebeginsel van artikel 5 vormt. Waar in artikel 10 van het Verdrag de mogelijkheid van een tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap geldende bijzondere regeling wordt voorzien, wordt van de meestbegunstigingsclausule van artikel 8, lid 2, van het Verdrag afgeweken met geen andere bedoeling dan iedere belemmering van de totstandkoming van een gemeenschappelijk visserijbeleid tussen de Lid-Staten en de geassocieerde staten van de EEG te voorkomen en zo aan hun onderdanen de toegang, tot hun voorbehouden zones, mogelijk te maken, ook al mochten zij zich niet op historische rechten in de zin van artikel 3 van het verdrag kunnen beroepen. Die bepaling kan er in casu niet toe leiden dat onderdanen van een andere verdragsluitende partij, Spanje, worden geweerd uit een zone waartoe hun de toegang — op voet van gelijkheid met de kustbewoners — wordt verzekerd. In verband hier-

mede beroepen verdachten in de hoofdgedingen zich op het arrest, door het Hof van Justitie op 16 februari 1978 gewezen in de zaak 61/77 (Commissie/Ierland, Jurispr. blz. 417), waarin is overwogen dat „de in het gemeenschapsrecht verankerde regel van gelijke behandeling ... niet alleen de zichtbare discriminaties op grond van nationaliteit [verbiedt] maar ook alle verkapte vormen van discriminatie, die door toepassing van andere ... criteria in feite tot hetzelfde resultaat leiden."

En al hebben de uitbreiding van de visserijzones van de Lid-Staten der Gemeenschap tot 200 mijl en de noodzaak de visbestanden te behouden een nieuwe internationale rechtsgewoonte doen ontstaan die de eerdere situatie overschaduwt, rechtsgeldige internationale overeenkomsten zijn daarmede niet van de baan. De ingeroepen overeenkomsten zijn ook niet verstreken of opgezegd.

De juistheid van deze opvatting wordt bevestigd in de op 15 april 1980 door de Gemeenschap en Spanje getekende visserijovereenkomst. Volgens haar artikel 1 is die overeenkomst alleen maar bedoeld om de visserijvoorwaarden te regelen. Alleen in zoverre heeft Spanje bij paraferíng van de overeenkomst erkend dat haar bepalingen voor eerdere overeenkomsten in de plaats treden. De historische visserijrechten als zodanig en het in de Verdragen van Genève en London besloten liggend non-discriminatiebeginsel worden door de overeenkomst onverlet gelaten. In de voorbehouden zones en op bepaalde vissoorten toepasselijke maatregelen moeten voor buitenlandse vissers en vissers die onder nationale gezagsorganen vallen, dezelfde zijn (vgl. J. L. Mesuguer, Accord de pêche entre l'Espagne et la CEE, Revue du marché commun 1980, blz. 527-534 en 589-594, inz. blz. 594).

Tenslotte hebben de aan verdachten telastgelegde feiten plaatsgevonden in de periode waarin de overeenkomst voorlopig van toepassing was. En niet geratificeerde voorlopige maatregelen kunnen rechtsgeldige internationale overeenkomsten niet ongedaan maken.

De omstreden communautaire regeling is dus niet te verenigen met het Verdrag van Londen, de Frans-Spaanse overeenkomst en artikel 1 van de Overeenkomst EEG-Spanje. Dat eerdere overeenkomsten voorgaan, vloeit met name voort uit het verdragsrechtelijk beginsel van artikel 30, lid 4, b, van het Verdrag van Wenen van 1969, dat in artikel 234 van het EEG-Verdrag is overgenomen.

Volgens 's Hofs arrest van 14 oktober 1980 (zaak 812/79, Attorney general t. Burgoa, Jurispr., blz. 2787) zijn de instellingen van de Gemeenschap gehouden de nakoming — door een Lid-Staat — van tevoren aangegane verbintenissen niet te beletten.

Dit beginsel zou ook voor regelen van afgeleid gemeenschapsrecht gelden.

Mochten de verordeningen van de Gemeenschap nochtans rechtsgeldig worden bevonden, dan is het Hof van Justitie nog niet bevoegd zich uit te spreken over de vraag of zij aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegengeworpen immers het Hof zou zich daartoe hebben te begeven in een uitlegging van bepalingen van internationaal recht die Lid-Staten buiten het kader van het gemeenschapsrecht zou binden (vgl. het arrest, op 27 november 1973 gewezen in zaak 130/73, Vandeweghe, Jurispr. blz. 1329).

De *Franse regering* is van oordeel dat het Hof zich er in de zaak 137/81 toe zou kunnen beperken aan het Tribunal te Bayonne te verklaren dat er ten tijde van de litigieuze feiten in geen enkele communautaire verordening voor Spaanse vissers geldende maatregelen tot instandhouding en beheer van de visbestanden waren voorzien en het aan het Tribunal zou kunnen overlaten daaraan de consequenties te verbinden die er naar Frans recht uit voortvloeien. De oplossing van het geschil zou dan afhangen van de toepasselijke Franse regeling, volgens welke visvangst in de Franse economische zone, behoudens daartoe in communautair verband verleende machtiging, aan vreemdelingen verboden is. Waar in geen enkele verordening de afgifte van vergunningen voor het tijdvak 1 februari-3 maart 1981 was voorzien — en er dus geen enkele vergunning was verstrekt —, heeft verdachte in de zaak 137/81, door zonder daartoe strekkende vergunning te vissen, een overtreding begaan. Het ligt evenwel niet op de weg van het Hof zijn oordeel voor dat van de nationale rechter in de plaats te stellen.

Voorzover in de zaak 137/81 noodzakelijk, heeft de Franse regering, met name met betrekking tot de rechtsgeldigheid van 's Raads ten tijde der in zaak 140/81 omstreden feiten geldende verordening nr. 554/81 van 27 februari 1981, tenslotte de stand der desbetreffende regelingen — in verband met de ingeroepen tevoren aangegane internationale verbintenissen — onderzocht.

Zij herinnert eraan dat het Verdrag van Genève van 29 april 1980 werd achterhaald door de ontwikkeling van een internationale rechtsgewoonte, volgens welke de kuststaten zich de visserij tot 200 mijl vanaf hun kusten mogen voorbehouden, en in samenhang met die costumiere regel zijn de instelling van een communautaire visserijzone en de vaststelling van de omstreden verordening te bezien. Die conclusie dringt zich ook op met betrekking tot het Verdrag van Londen van 9 maart 1964 en de Frans-Spaanse overeenkomst van 20 maart 1967, waarin het trouwens niet ging om de zone van 12 tot 200 mijl waarin de feiten in de beide onderhavige zaken hebben plaatsgevonden.

Voorts zou de op 15 april 1980 door de Gemeenschap en Spanje getekende visserijovereenkomst voor dit geheel van overeenkomsten in de plaats zijn getreden: de visserijovereenkomst moge pas op 22 mei 1980 in werking zijn getreden, krachtens haar artikel 12 is zij vanaf de dag van ondertekening voorlopig toegepast en is zij, in de lijn van de hedendaagse praktijk op het stuk van de voorlopige toepassing van verdragen, zoals die in artikel 25 van het Verdrag van Wenen voor het verdragsrecht is erkend, sedert 15 april 1980 voor de EEG en Spanje bindend. Het Hof kan er derhalve in de zaak 140/81 mee volstaan vast te stellen welke teksten er successievelijk hebben gegolden en daaraan voor de gestelde vraag de nodige consequenties te verbinden.

De Franse regering voegt hieraan toe dat de Verdragen van Genève en Londen voor de Gemeenschap niet bindend zijn en dat de overeenkomst van 15 april 1980, voor zover zij tegen de omstreden verordening mocht worden ingeroepen, geen aanspraken doet ontstaan die justiciabelen in rechte zouden kunnen inroepen. Tenslotte wijst zij erop dat verordening 554/81 in overeenstemming is met alle aangehaalde bepalingen van overeenkomsten.

De *Raad van de Europese Gemeenschappen* betoogt allereerst dat artikel 10 van het Verdrag van Londen een „derdenbeding" ten gunste van de Gemeenschap inhoudt en dientengevolge iedere gemeenschapsrechtelijke bepaling inzake de visserij ten opzichte van dat Verdrag en de er rechtstreeks mee samenhangende Frans-Spaanse Overeenkomst als prioritair is te beschouwen. Met betrekking tot de Overeenkomst van Genève heeft de Raad erop gewezen dat zij noch voor de territoriale zee noch voor de daaraan grenzende voorbehouden visserijzone geldt.

Zo was, wat betreft de communautaire regeling inzake de visvangst door Spaanse al aanstonds, de situatie; de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Spanje is toen voor eerdere overeenkomsten in de plaats getreden, immers de Gemeenschap is, wat betreft de bevoegdheid verdragen met derde staten af te sluiten over de visserij in de wateren die onder de jurisdictie der Lid-Staten vallen, voor zijn Lid-Staten in de plaats getreden. Die uitlegging vindt steun in de bij parafering van de overeenkomst op 23 september 1978 afgegeven verklaring volgens welke de Spaanse delegatie met betrekking tot artikel 1 erkent dat de bepalingen der overeenkomst in de plaats treden voor de bepalingen van overeenkomsten betreffende de visvangst waarbij de Lid-Staten der EEG en Spanje partij zijn, en Spanje zich, voor het geval van opzegging der overeenkomst, de mogelijkheid voorbehoudt zich jegens de Gemeenschap te beroepen op de bepalingen van visserijovereenkomsten die Spanjes visserijbetrekkingen met de Lid-Staten van de Gemeenschap regeren.

De Raad is derhalve van mening dat het Verdrag van Londen en de Frans-Spaanse Overeenkomst van 1976 „bevroren" zijn en sedert de ondertekening der overeenkomst op 15 april 1980 — alsook in de periode waarin de overeenkomst voorlopig van toepassing was — niet langer effect konden sorteren. Bij de inwerkingtreding der overeenkomst op 22 mei 1981 hebben eerder aangegane overeenkomsten het veld moeten ruimen, al kunnen zij wellicht bij opzegging der overeenkomst van 15 april 1980 herleven.

Met betrekking tot het tijdvak 1 februari-3 maart 1981 betoogt de Raad dat er in de communautaire regeling ten gunste van Spaanse vissers in het geheel geen vergunningsmogelijkheid is voorzien, immers de visserijbetrekkingen tussen de Gemeenschap en Spanje waren toen onderbroken. Die onderbreking hield evenwel geen vrije visserij in, immers in de Franse wet werd, behoudens in het kader der Gemeenschap verleende toestemming, het vissen in de territoriale wateren en in de economische zone met zoveel woorden verboden. De Raad wijst er op dat de Gemeenschap en Spanje het over het aantal vergunningen en de omvang der quota niet eens konden worden, waardoor de regeling voor 1981 noch in december 1980 noch in januari 1981 kon worden vastgesteld. De onderhandelingen zijn uiteindelijk op 17 februari 1981 afgesloten, waarna verordening nr. 554/81 terstond werd vastgesteld.

In de zaak 137/81 heeft de *Commissie van de Europese Gemeenschappen* erop gewezen dat de nationale rechter zich, volgens de verwijzingsbeschikking, terdege rekenschap heeft gegeven van de onderbreking der visserij met Spaanse vaartuigen. De Commissie is dan ook van mening dat in de prejudiciële vraag het beginsel van de beperking van de toegang van Spaanse vaartuigen tot de

visserijzone van de Gemeenschap als zodanig aan de orde komt, om het even of die beperking — in de regel — tot uiting komt in het feit dat men een vergunning nodig heeft dan wel — in uitzonderingsgevallen — in een algeheel visserijverbod, zoals in deze zaken ten tijde der feiten het geval was. Volgens de Commissie is het verlangen van een vergunning zo goed als de onderbreking der visserij een modaliteit volgens welke de Gemeenschap haar algemene bevoegdheid — tot het nemen van maatregelen tot bescherming der visbestanden binnen haar exclusieve visserijzone — uitoefent.

De Commissie wijst erop dat de Raad, sedert de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Spanje voorlopig toepasselijk is, in overleg met de Spaanse overheid en overeenkomstig die overeenkomst, de voor Spaanse vaartuigen geldende maatregelen telkens voor het hele jaar heeft vastgesteld, en wel bij verordening nr. 1719/80 van 30 juni 1980 voor het jaar 1980 en bij verordening nr. 1569/81 van 1 juni 1980 voor het jaar van 1981.

De Commissie is van mening dat de Gemeenschap, bij gebreke van instemming van de Spaanse overheid met de voorgestelde voorwaarden, gerechtigd was de visserijactiviteiten van Spaanse vaartuigen stop te zetten. De Commissie heeft de Spaanse delegatie gewezen op de noodzaak het overleg over de visserijregeling voor 1981 tijdig af te sluiten en die delegatie nadat zij het overleg had geschorst, ook van de opschorting van visserij met Spaanse vaartuigen per 31 januari 1981 op de hoogte gesteld. De verantwoordelijkheid voor de bij het overleg ontstane vertraging ligt dan ook bij Spanje.

Met betrekking tot de vraag of de betrokken communautaire regeling, bezien in verband met eerder aangegane internationale overeenkomsten, als rechtsgeldig is te beschouwen, heeft de Commissie overwogen dat de in het arrest van 14 oktober 1980 (zaak 812/79, Attorney general t. Burgoa, Jurispr. blz. 2787) aangehouden oplossing van algemene strekking is, zodat niet terzake doet of de omstreden feiten aan deze of aan gene zijde van de 12-mijlen grens hebben plaatsgevonden. Volgens dat arrest dient bij een beoordeling van de rechtsgeldigheid van interimmaatregelen der Gemeenschap het vóór inwerkingtreding der communautaire regeling geldende regime buiten beschouwing te blijven. De communautaire regeling berust op de nieuwe betrekkingen tussen Spanje en de Gemeenschap, zoals die na uitbreiding der visserijzones tot 200 mijl zijn ontstaan.

Tenslotte heeft de Commissie betoogd dat noch het Verdrag van Genève, noch het Verdrag van Londen of de Frans-Spaanse Overeenkomst kunnen gelden voor de omstreden zone van 12-200 mijl. De communautaire regeling is met de bepalingen van die overeenkomsten ook niet onverenigbaar.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 29 april 1982 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door de beide verdachten A. Campandaguy Sagarzazu en A. Echevarria Sagasti, vertegenwoordigd door J. Tournaire, advocaat te Bayonne, door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door B. Botte, verbonden aan het ministerie van Buitenlandse Betrekkingen, als gemachtigde, door de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur B. Schloh, als gemachtigde, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Lamoureux, lid van de juridische dienst, als gemachtigde.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 27 mei 1982 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij op 5 juni 1981 ingekomen vonnissen van 23 april en 21 mei 1981 heeft het Tribunal de grande instance te Bayonne krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag het Hof om een prejudiciële beslissing verzocht inzake de vraag of de verordeningen van de Raad der Europese Gemeenschappen tot vaststelling van een aantal voorlopige maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren — waarbij aan visserij door Spaanse onderdanen in de economische zone ingesteld bij het Franse decreet nr. 77-130 van 11 februari 1977 (Journal Officiel de la République Française van 12 februari 1977, blz. 864), bepaalde voorwaarden zijn gesteld —, getoetst aan eerder aangegane internationale verbintenissen, als rechtsgeldig zijn te beschouwen en, zo ja, of zij aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegengeworpen.

2 De vraag is gerezen in de strafzaken, aangespannen tegen de kapiteins van twee in Spanje ingeschreven vissersvaartuigen, die zich hadden te verantwoorden terzake dat zij in de wateren van de Franse economische zone tijdens de uitoefening van de visvangst zijn aangetroffen zonder dat zij in het bezit waren van een visserijvergunning.

3 In zaak 137/81 werd de verdachte, Campandeguy Sagarzazu, op 2 februari 1981 betrapt op visserij in de zone van 12 tot en met 200 zeemijlen vanuit de basislijnen. In zaak 140/81 heeft de verdachte, Echevarria Sagasti, op 10 maart 1981 in dezelfde zone gevist.

4 De nationale rechter overwoog dat verdachten de in 's Raads verordeningen nrs. 1719/80, 3305/80 en 554/81 verlangde vergunning niet konden overleggen en dat de door hen uitgeoefende visserij derhalve een in de Franse strafwet voorzien — en strafbaar gesteld — delict opleverde.

5 In beide zaken werd door verdachten betoogd dat de desbetreffende communautaire verordeningen niet rechtsgeldig zijn en in ieder geval niet op hen kunnen worden toegepast, omdat zij zich niet verdragen met de rechten welke zij op grond van de tevoren door Frankrijk en Spanje aangegane internationale verbintenissen konden inroepen. Zij hebben zich daartoe met name beroepen op het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de visserij en de instandhouding van de levende rijkdommen van de volle zee

(Recueil de traités des Nations Unies 559, nr. 8164), op het Verdrag van Londen inzake de visserij van 9 maart 1964 (Recueil de traités des Nations Unies 581, nr. 8432), waarbij visserijrechten voor de zone van 6-12 mijl werden erkend en dat na de uitbreiding der visserijzones, geacht moet worden te gelden voor de wateren tot aan de 200 mijlen grens.

6 Naar luid van haar artikel 12, tweede alinea, was 's Raads verordening nr. 1719/80 van 30 juni 1980 tot vaststelling, voor 1980, van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden welke van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 168, blz. 27), van 1 januari tot en met 31 december 1980 van toepassing. Volgens 's Raads verordening nr. 3305/80 van 17 december 1980 tot verlenging van de geldigheidsduur van de visserijvergunningen voor vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 344, blz. 33) bleven visserijvergunningen die volgens verordening nr. 1719/80 op 31 december 1980 nog geldig waren, tot 31 januari 1981 gelden. In artikel 11, tweede alinea, van 's Raads op 4 maart 1981 in werking getreden verordening nr. 554/81 van 27 februari 1981 tot vaststelling van bepaalde tussentijdse maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren, is die verordening tot en met 31 mei 1981 van toepassing verklaard.

7 De drie voormelde verordeningen behoren tot een reeks waarin de Raad, in afwachting van de totstandkoming van de visserijovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de regering van Spanje van 15 april 1980 (PB L 263, blz. 1), tussentijdse regelingen voor korte perioden heeft getroffen, volgens welke Spaanse vissers zich aan vangstquota hadden te houden.

8 In het arrest, op 8 december 1981 gewezen in de zaken Crujeiras Tome en Yurrita (nrs. 180 en 266/81, Jurispr., blz. 2997) overwoog het Hof reeds dat de door de Gemeenschap getroffen overgangsregeling past in het kader van de betrekkingen die de Gemeenschap en Spanje zijn aangegaan om de problemen in verband met de instandhoudingsmaatregelen en de uitbreiding van de exclusieve visserijzones op te lossen, en de vissers over en weer toegang te verlenen tot de wateren waarvoor bedoelde maatregelen golden, als ook dat deze betrekkingen in de plaats zijn getreden van de voordien in deze zones geldende regeling, teneinde rekening te houden met de algemene ontwikkeling van het volkenre[illegible] op het gebied van de visserij in volle zee en met de steeds dringender noodzaak van het behoud van de biologische rijkdommen van de zee.

9 Uit een en ander volgt dat de bepalingen van verordeningen nrs. 1719/80, 3305/80 en 554/81, voorzover geldende voor de visserijzone van 12 tot 200 mijlen vanuit de basislijnen, deel uitmaken van een beleid dat erop gericht is tussen de Gemeenschap en Spanje op het gebied der zeevisserij geleidelijk nieuwe wederzijdse betrekkingen te vestigen, welke betrekkingen voor de tevoren bestaande regeling van de visserij in volle zee in de plaats zijn gekomen. Hieruit volgt dat Spaanse vissers zich, wanneer beide soorten bepalingen met elkander onverenigbaar mochten blijken te zijn, ter bestrijding van de toepasselijkheid der door de Gemeenschap tussentijds vastgestelde verordeningen, niet kunnen beroepen op vroegere, tussen Frankrijk en Spanje aangegane internationale verbintenissen.

10 Bij onderzoek naar de gestelde vraag is dus niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid der verordeningen nrs. 1719/80, 3305/80 en 554/81 afbreuk kunnen doen. De bepalingen die verordeningen kunnen aan Spaanse onderdanen worden tegengeworpen.

11 Door verdachten, door de Franse regering, door de Raad en door de Commissie is 's Hofs aandacht gevestigd op het feit dat er, wat zaak 137/81 betreft, ten tijde van de feiten, ofwel op 2 februari 1981, geen communautaire verordening bestond waarbij, voor vaartuigen onder Spaanse vlag, op het stuk der vergunningen een regeling werd getroffen. In de considerans van verordening nr. 554/81 wordt te dien aanzien vastgesteld dat het overleg tussen de Gemeenschap en Spanje, voorzien in de sedert haar ondertekening voorlopig toegepaste visserijovereenkomst van 1980, pas op 17 februari 1981 was voltooid, en dat de visserij door Spaanse vaartuigen in de visserijzones der Lid-Staten in de zin van de communautaire visserijregeling bij verordening nr. 3305/80 voor het tijdvak van 1 tot en met 31 januari 1981 was toegestaan, waarna bedoelde visserij sedert 1 februari 1981 was onderbroken.

12 Verdachten betogen dat het krachtens de visserijovereenkomst Spaanse vissers vrijstaat in bedoelde zones te vissen in tijdvakken waarvoor geen enkele communautaire verordening in een vergunningsstelsel — te hunnen behoeve — voorziet.

13 Het ligt evenwel op de weg van de nationale rechter na te gaan tot welke gevolgen het algeheel ontbreken van een op Spaanse vaartuigen toepasselijke regeling der visserijvergunningen in het tijdvak van 1 februari 1981 tot en met 4 maart 1981 moet leiden.

Kosten

14 De kosten door de Franse regering en door de Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door het Tribunal de grande instance te Bayonne bij vonnis van 23 april 1981 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Bij onderzoek naar de gestelde vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid van 's Raads verordeningen nr. 1719/80 van 30 juni 1980 (PB L 168, blz. 27), nr. 3305/80 van 17 december 1980 (PB L 344, blz. 33) en nr. 554/81 van 27 februari 1981 (PB L 57, blz. 1) afbreuk kunnen doen. De bepalingen van deze verordeningen kunnen aan Spaanse onderdanen worden tegengeworpen.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg van 28 oktober 1982.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Eerste kamer

A. O'Keeffe

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL F. CAPOTORTI

(zie gevoegde zaken 138 en 139/81, blz. 3836)